

La parcel·lació de la llengua

El nou secessionisme valencià no nega la unitat del català, però propugna la parcel·lació de la llengua en taifes autonòmiques

Toni Cucarella (escriptor)

La unitat del català no és una qüestió *solament* normativa. La unitat del català està determinada per altres dos elements indistingibles, el nom i el mercat, els quals conformen la consciència unitària de l'idioma comú. El nom és «català» i el mercat abasta la totalitat dels Països Catalans.

Ja va advertir Joan Fuster que la destrucció d'una llengua no es planifica des de les casernes, sinó des dels despatxos de les universitats i dels partits polítics (espanyols i espanyolitzants per acció, col·laboració o submissió). La UCD i els reductes franquistes crearen l'anomenat conflicte lingüístic valencià durant la Transició. No hi van faltar diners per a fomentar els grups secessionistes, incloent-hi els violents, i per a atirar el conflicte a través dels mitjans de comunicació. Tanmateix, l'oposició compacta de la Universitat, del món docent i intel·lectual del País Valencià, aïllaren aleshores el secessionisme a allò que era: expressió furibunda de la burra postfranquista, de la intolerància espanyolista. Tot i això, per més diners que hi posaren, per més premsa que compraren, el secessionisme primari no aconseguia el seu propòsit, atès que la seua acció provocava una reacció d'unitat. El PP es va adonar que amb aquesta política no assoliria els seus objectius i, si bé no ha desassistit els grups secessionistes originaris, ha canviat l'estratègia i, val a dir-ho, ha reeixit.

Aquest és l'origen de l'anomenat «pacte lingüístic», el qual ha estat el fonament per a la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Un cavall de Troia que una part del món universitari, docent, editorial i polític s'ha afanyat a entrar-se dins la casa unitària, amb un resultat previsible: la unitat del català s'esquerda. Salvem el «valencià», però ocultem el català: aquesta és la consigna. Que és com dir: salvem els mobles encara que la casa comuna

s'assole. L'AVL no s'ha creat perquè esdevinga un inútil pessebre d'estòmacs agraiats i inoperants. Molts han cregut que amb ella s'aconseguirà la «pau lingüística» i que ara el «valencià» tindrà accents i serà «normatiu». Sí que en serà, de normatiu, però d'una norma que no serà comuna, sinó específica (i, ai, diferenciada) per al País Valencià. Alguns s'atreixeixen a dir, fins i tot, que tindrem per fi un estàndard per a ús dels valencians. Com si fins ara els llibres de text, la premsa i la litera-

catalanitat a l'armari, alhora que propugnen la parcel·lació de la llengua en taifes autonòmiques.

Els resultats no s'han fet esperar: l'editorial Tàndem publica *Harry Potter i la pedra filosofal* en una adaptació «en valencià» contraposada a la traducció en català. L'argument esgrimit, que l'adaptació «valenciana» és més reconeguda com a pròpia pels lectors del País Valencià i cal, doncs, potenciar aquesta iniciativa editorial, ens aboca a un futur ple d'interrogants: ¿s'adaptaran a la versió valenciana, no solament les obres d'altres llengües, sinó també les de Monzó, Calders o Rodoreda per fer-les més assequibles al públic valencià? ¿Ens exigiran, als autors valencians, que adaptem, en correspondència, les nostres obres per publicar-les a la resta dels Països Catalans? No caldrà res de tot això: el govern d'Eduardo Zaplana ho ha solucionat d'una manera contundent prohibint els autors no nascuts al País Valencià en el currículum de llengua i literatura d'ESO i batxillerat.

Per aclarir millor en quin context social i polític s'inclou l'AVL, cal recordar alguns exemples de la política lingüística del PP des que va firmar amb el PSOE «pacte lingüístic»: la Generalitat Valenciana dona instruccions als inspectors docents perquè persegueuen i sancionen l'ús dels termes «català» i «País Valencià»; rebutja formar part de l'Institut Ramon Llull per a la difusió exterior de la llengua catalana; nega subvencions a l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana amb l'argument que la seua seu no és al País Valencià; imposa un seguit de paraules «genuïnes, reconegudes i autoritzades» amb el consentiment de l'AVL; nega per decret la validesa del títol de Filologia Catalana, l'únic que emeten i reconeixen les universitats d'arreu del món –incloent-hi totes les dels Països Catalans– i del Ministeri de Cultura...

Escut de València

tura s'hagueren escrit a colps d'intuïció i de caprici. Negar l'existència d'una norma ja consolidada per beneir l'acció normativitzadora de l'AVL mostra el nivell de defecció a què s'ha arribat. El nou secessionisme no nega, doncs, la unitat de llengua, però la redueix al fet de compartir una gramàtica *semblant* i prou. Per això, darrerament s'han sentit algunes opinions favorables a la potenciació del terme «valencià», les quals, sense negar la unitat de l'idioma, advoquen per guardar-ne la

llengua catalana; nega subvencions a l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana amb l'argument que la seua seu no és al País Valencià; imposa un seguit de paraules «genuïnes, reconegudes i autoritzades» amb el consentiment de l'AVL; nega per decret la validesa del títol de Filologia Catalana, l'únic que emeten i reconeixen les universitats d'arreu del món –incloent-hi totes les dels Països Catalans– i del Ministeri de Cultura...

Dies després de l'aprovació per part del Consell valencià de la normativa «oficial» de l'AVL, els titulars de premsa gosaren proclamar la fi del secessionisme lingüístic. A partir d'ara –afirmaren–, la Generalitat Valenciana no podrà continuar subvencionant les entitats que usen normatives distintes de l'aprovada per l'AVL. No els va passar pel cap, però, que aquest decret també afectarà els qui, des de la lleialtat a la catalanitat del «valencià», s'atreviran –ens atrevirem– a continuar usant opcions lèxiques alternatives a les «reconegudes i autoritzades» (*aquest, servei, desenvolupar, càstig...*). Amb tot, el diputat del PP Rafael Maluenda va afanyar-se a advertir (14-4-02) que el govern valencià continuarà subvencionant milionàriament les principals entitats

secessionistes: Real Academia de Cultura Valenciana, Lo Rat Penat i altres organitzacions afins. D'això se'n diu, en «genú valencià», endur-se un bon marro o rebre un bolet.

Una altre dels efectes nocius d'aquesta política de fragmentació lingüística el trobarem quan reclamarem l'oficialitat del català en l'àmbit polític i administratiu europeu. Presentar-nos-hi amb normatives diferents, per al català i per al «valencià», no ajudarà gens al reconeixement de la nostra llengua en aquest nou marc polític en construcció que és Europa.

Tot aquest seguit d'atacs contra la unitat del català no ha aconseguit que els avaladors del «pacte lingüístic» i de l'AVL (PSOE, BNV, CIU) denuncien els acords amb el PP. Han alçat una mica la veu i prou. Potser

perquè, fet i fet, comparteixen un objectiu comú: desvincular el «valencià» del català. Assumeixen, doncs, la manipulació que es va ordir durant la Transició i, en comptes d'esforçar-se per rebatre-la, s'hi avenen i la donen per irreversible.

Per tot plegat podem afirmar que al País Valencià un nou secessionisme està en marxa. I aquesta vegada té altres arguments i nous còmplices. Com s'ha dit en un altre lloc: «Promoure estratègies de parcel·lació o de fragmentació lingüística en les circumstàncies actuals, només pot satisfer els detractors de la llengua catalana i els qui practiquen el possibilisme polític, és a dir, els "prudents" i "pactistes", que a la fi esdevenen deslleials, per no dir-ne traïdors que és paraula grossa i inclement.»♦

